

7. srpna 1922 č. 265 Sb. o soupisu a způsobu vyrovnání pohledávek a závazků vzniklých v korunách rak.-uh. mezi věřiteli nebo dlužníky čsl. a cizími, neboť nař. to v § 2 pod č. 6 vylučuje ze soupisu 1. pohledávky a závazky z poměru sociálního pojištění, 2. pohledávky a závazky z pojištění soukromého, pokud příhoda pojistná nenastala před 26. únorem 1919, 3. pohledávky a závazky ze smluv zajišťovacích, a neklade při pohledávkách a závazcích pod č. 1. uvedených váhu na okolnost, zda příhoda pojistná nastala před 26. únorem 1919.

Poněvadž jde o spor mezi nositeli pojištění mezi sebou, který se týká premiových rezerv a s nimi do povahy stejných náhradních kapitálů, a není tu výminek, o nichž shora bylo jednáno, jest dle čl. 77, odst. 2 zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb. k rozhodnutí jediné příslušno mín. soc. péče.

Na tom ničeho nemění okolnost, že stěžující si společnost má sídlo v republice rakouské, tedy v cizině, neboť jde o smlouvy náhradní k pojištění zaměstnanců podniku v republice čsl. a o plnění z tohoto poměru se podávající.

Ve věci stížnost sama tvrdí, že od 1. ledna 1919 jest legitimním nositelem pojištění jak ohledně zaměstnanců činných, tak ohledně zaměstnanců již pensi požívajících Všeobecný pensijní ústav v Praze a že stěžující si společnosti nezbyvá, než vypořádání účtů ohledně premiových rezerv a úhradového kapitálu s pensijním ústavem a tu že jedná se toliko o měnu, ve které závazky mají být plněny.

Pensijní pojištění založeno jest nesporně na kapitálové úhradě. Dle místních poměrů vypořádání se hodnota požitků zaměstnanců, dle těchto zářazení pojištěných do tříd služného, dle těchto opět premie, které zaměstnavatel a zaměstnanec musí platit a z kterých shromáždí se premiová reserva a uhrážovací kapitál sloužící k úhradě důchodů. Jíž z těchto úvah stejně se podávajících ze zák. z 16. prosince 1906 č. 11 ř. z. r. 1907 jako z cis. nař. z 25. června 1914 ř. z. č. 138 a zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb. jde, že místo podniku jest pro platy ty jediné rozhodné, že smlouvy náhradní, kterými povinnému pojištění má být učiněno zadost, řídí se dle zákonů sídla podniku a že důchody z pensijního pojištění platití dlužno v té měně, ve které placena jest mzda a premie.

Když tedy dle § 68 a dle § 65 č. 3 starého zák. z r. 1906, dále cit. cis. nař. § 68, odst. 2 a § 68, odst. 1 zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb. přiměně pojištěné příslušnosti jest dřívější nositel pojištění povinen odevzdati novému nositeli pojištění premiovou rezervu potřebnou ke krytí získaných nároků přestupujícího pojištěnce a to nejméně částku odpovídající premiové rezervě, která by tu byla, kdyby zaměstnanec byl býval pojištěn u Všeobecného pensijního ústavu po započítatelnou dobu, nezbyvá pochybnost, že tyto premiové rezervy neb uhrážovací kapitály musí být převedeny ve měně, která platila na místě podniku v den změny, a v případě pozdějšího plnění, která na její místo nastoupila, tak, aby nový nositel pojištění měl fond v téže měně, ve které svého času rentu bude museti vypláceti.

Ve sporném případě jde o závazek nesporně splatný na území čsl. státu, vzešlý 1. ledna 1919 v korunách rak.-uh. měny, dlužno jej proto posouditi dle § 6 zák. z 10. dubna 1919 č. 187 Sb., nelze proto shledati

nezákonnosti v tom, že úřad uložil stěžující si firmě, aby převedla premiové rezervy a uhrážovací kapitály, pokud jde o zaměstnance tuzemského podniku, v méně čsl.

Pokud se stížnost dovolává toho, že Všeobecný pensijní ústav v Praze ze převzal výplatu rent v čsl. republice bez předchozího převedení úhradového kapitálu a vytýká jako vadu řízení, že nař. rozhodnutí na závazné vyjádření pensijního ústavu nehledelo, není důvodnou, neboť dopisem z 11. dubna 1922 upozorňuje pensijní ústav, že důchody pensijního fondu jsou převzaty k dalšímu plnění a žádá o konečné vyúčtování, nikterak však neprohlašuje, že renty ty bude vypláceti, aniž by mu uhrážovací kapitál byl vyplacen, nebo dříve než mu bude vyplacen. Jest tudíž tato okolnost pro otázku, v které méně náhradní kapitál má být převeden, bez významu.

Ostatně přísluší mín. soc. péče jako úřadu dohlédacímu nad pensijním pojištěním, aby učinilo veškerá opatření, která uzná nutnými, aby v pensijním pojištění zákonný stav byl proveden.

Stížnost jest tedy ve všech směrech neodůvodněná, pročť byla zamítnuta.

Č. 3137.

Lesní hospodářství I. * Povoluje-li úřad mimořádnou těžbu lesní ve smyslu § 4 zák. ze 17. prosince 1918 č. 82 Sb., nemůže straně uložiti kauci k zajištění znovuzalesnění, pokud uložení kauce k tomuto účelu nemá opory ve zvláštním předpisu zákonném. — II. Povolení mimořádné těžby lesní může však úřad vázati na podmínky co do mezí a modalit výkonu oné těžby.

(Nález ze dne 19. ledna 1924 č. 18.130/23).

Věc: Vincenc D. v L. (adv. Dr. Lad. Špaček z Prahy) proti ministertvu zemědělství (zem. ředitel Dr. ing. Šiman a min. rada Václ. Maňhal) o zalesňovací kauci.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud jím v bodu 6. uložena byla s-t-ka kauce k zajištění znovuzalesnění, zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím svolil žal. úřad na žádost st-lovu po rozumu § 4 zák. ze 17. prosince 1918 č. 82 Sb. k tomu, aby st-1 využítkoval svoje mniškov v roce 1921/22 zničené porosty a to holoploše celkem 169-10 ha a výběrem prožraných stromů na redukované ploše dohromady 9-85 ha, tedy úhrnem 178-95 ha a po odečtení normálního státu na rok 1922 již využitkováného 15-89 ha, úhrnem 163-06 ha plochy.

Povolení toto uděleno bylo s četnými podmínkami co do obmezení resp. zastavení normální těžby, vypracování návrhu na zasetí přeseče, vypracování nového hospodářského plánu, dále zalesňovacího plánu na znovuzalesnění vykácených ploch, opatření proti rozmnožení škodlivého hmyzu lesního. Dále předepsána byla podmínka, že k zajištění znovuzalesnění je lesní úřad v L. povinen postupně složit u příslušné osp-ě na základě kupních smluv s povinným hlášením stp-ů

Přesto obsahuje zákon předpisy, jež mají zameziti loupeživé a neracionelní hospodaření lesní, stanoví tresty na jednání proti těmto předpisům a zmocňuje v § 6 min. zeměd., aby nařídilo sekvestraci lesů jednotlivého majitele, je-li důvodná obava porušování tohoto zákona.

Předpisy upravující povinnost znovuzalesňování vykáčené plochy neobsahuje zákon ze 17. prosince 1918 ani se na jiný zákon v té příčině neodvolává, a nelze proto jediné z té okolnosti, že dává min. zeměd. právo, povolovati za veř. důvodů výjimky z předpisů o normální těžbě myš. povolovati, že chtěl také úřad zmocnití, aby dle svého uvážení činil opatření k zajištění splnění povinnosti opětného zalesnění, strany v jejich volné dispozici s majetkem omezující.

Proti takovému výkladu svědčí právé, že zákon připouští výslovně jediný zajišťovací prostředek, totiž sekvestraci a to jen v případě důvodné obavy porušování předpisů v témž zákoně daných.

Předpisy o zalesňování a zejména o znovu zalesňování části lesa »čerstvě vykáčených« obsahuje všeobecný lesní zákon z 3. prosince 1852 č. 250 ř. z., který také stanoví v § 3, pokud se týče § 2 tresty na nesplnění povinnosti znovuzalesnění, v § 22 ukládá majitelům lesů určité velikosti povinnost, aby zřídili ve věci sběhlé hospodářé lesní, jež vládá za způsobilé uzná, za tím účelem, aby se zákonná nař. o hospodaření v lesích bedlivě zachovávala a dává v § 23 polit. úřadům pravomoc dohlížeti k hospodaření proti majitelům lesů, kteří jednají proti předpisům zákona, zejména i proti předpisu § 3 o znovuzalesňování. Lesní zákon poskytuje tudíž úřadu prostředky kárné a donucovací proti těm, kdož jednají proti předpisům zákona nebo proti nařízením úřadu dohlédacího v rámci zákonných předpisů daných, nemá však žádného předpisu, z něhož by se dalo usuzovati, že zákonodárce chtěl dohlédacímu úřadu propůjčiti právo žádati od majitelů lesů záruky za splnění povinnosti k znovuzalesnění, jak tomu jest na př. v § 37 stran splnění podmínek povolení k plavení dříví.

Ponevadž pak není ani jiné zákonné normy, z níž by zmocnění žal. úřadu k příkazu, by st-l složil záruku úřadem ustanovenou, vyplývalo, bylo nař. rozhodnutí, pokud se jím v bodu 6. ukládá st-li složení kauce k zajištění znovuzalesnění, jako zákonu odporující dle § 7 zák. o ss zrušiti, aniž bylo třeba zabývatí se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 3138.

Církevní věci. — Administrativní řízení: I. * Resoluce národního shromáždění podaná vládě nemá povahu právní normy. — II. * Ani z zákona č. 625 ex 1920 ani z resoluce poslanecké sněmovny z 25. listopadu 1920 a senátu z 18. listopadu 1920 neplyne právní nárok duchovenstva na Slovensku na nouzové výpomoci. (Otázka, zda nárok takový plyne z výnosu min. školství a národní osvěty z 10. června 1921 k tomu vydaného, nebyla řešena).

(Nálež ze dne 19. ledna 1924 č. 21.188/23).

V ě c: Josef Š. v P. proti referátu min. školství a národní osvěty v Bratislavě o státní nouzovou výpomoc.

kauci do výše 500.000 Kč, která se postupně po zajištění zmlazení v podměrných příslušných částkách na návrh okr. lesní inspekce vrátí.

O stížnosti, která směřuje je d in é proti této podmínce o složení zalesňovací kauce, uvážuje nss takto:

Stížnost vytká především, že příkaz, aby st-l složil kauci k zajištění znovuzalesnění, nemá v žádné platné právní normě opory.

Žal. úřad je názoru, že podmínkou složení kauce v určené výši není žádné subjektivní právo st-lovo zasaženo, ponevadž ustanovení § 4 zák. o prozatímní ochraně lesů ze 17. prosince 1918 č. 82 Sb., jimž bylo min. zeměd. vyhrazeno právo v jednotlivých případech připustiti z důvodů veřejných výjimek z předpisů §§ 2 a 3, nepropůjčuje straně právního nároku, aby jí bylo výjimkou z předpisů těch povoleno překročení normální těžby lesní, oprávnění své k uložení kauce za splnění povinnosti k znovuzalesnění pak odvozuje z účelu a smyslu uvedeného zák.

Stanovisko žal. úřadu nelze uznati správným. Jest ovšem přiznati, že úřad, nejša zákonem vázán, aby ono povolení za určitých předpokladů udílel, jest oprávněn, udělí-li povolení, stanoviti také jeho meze a modality jeho výkonu. V tomto smyslu může tedy povolení vázati na podmínky.

Z volnosti, jakou zák. č. 82 z r. 1918 úřadu ponechává při povolování výjimek z předpisů §§ 2 a 3, nevyplývá však nikterak, že by úřad směl ukládati stranám zároveň s povolením jakékoli závazky a povinnosti.

Povinnost st-li uložena, by složil kauci, nelze pokládati za podmínku ve vlastním technickém smyslu slova. Požadavek záruky jest tu prostředkem zajišťovacím, kterým má již předem zabezpečeno býti řádné splnění povinnosti, kterou zákon straně ukládá a k jejímuž splnění určena lhůta ještě neuplynula. Záruka, kterou si veřejná správa předem zabezpečuje, že strana učiní zadost povinnosti, k jejímuž splnění zákon dává určitou lhůtu a která povinnému ukládá určité jednání nebo nějaké omezení, může býti ve státě, v němž svoboda osobní a svoboda majetková státních občanů ústavou jsou chráněny, veřejnou správou žádana jen na základě zmocnění zákonem k tomu daného.

Uložení jistoty peněžité jest omezením volné dispozice majetkové, tedy zasažením do svobody majetkové, ústavní listinou v § 109 zaručené a je proto přípustné jen pokud se opírá o pozitivní normu zákonnou.

Bylo by proto možno také příkaz, aby strana dala peněžitou záruku za znovuzalesnění vykáčených ploch lesních, uznati za oprávněný jen, kdyby v zákoně ze dne 17. prosince 1918 nebo v jiném zákoně bylo možno naléztí normu zmocňující úřad, aby povinnost takovou stranám ukládal.

Oprávnění k složení jistoty za splnění povinnosti k znovuzalesnění nelze však v tomto případě — jak žal. úřad míní — odvoditi z účelu a smyslu zák. o prozatímní ochraně lesů ze dne 17. prosince 1918. Účelem zák. toho jest náležitá ochrana lesů proti drancování jich jedním mýtěním příliš mladých porostů, jednak mýtěním v příštím roz-sahu.